

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Danielem Spratkem, Ph.D., ve věci

žalobce: **V. Š.**
zastoupený advokátkou Mgr. Martinou Vévodovou
sídlem tř. Spojenců 689/3, 779 00 Olomouc

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 2771/117, 702 00 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 4. 2025, č. j. MSK 34602/2025, ve věci
přestupku,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 4. 2025, č. j. MSK 34602/2025 **se** v části, jíž došlo ke zrušení výroku II. rozhodnutí Městského úřadu Krnov ze dne 31. 1. 2025, č. j. KRNOOSP-858/2025 svrc a vrácení k novému projednání a rozhodnutí správnímu orgánu prvního stupně, **zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Ve zbývajících části **se** žaloba **odmítá**.
- III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o části žaloby, která byla odmítnuta.

- IV. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 21 404 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokátky Mgr. Martiny Vévodové, sídlem tř. Spojenců 689/3, 779 00 Olomouc.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 4. 2025, č. j. MSK 34602/2025, (dále jen „Napadené rozhodnutí“), jímž bylo k odvolání S. B. zrušeno rozhodnutí Městského úřadu Krnov (dále jen „Prvostupňový orgán“) ze dne 31. 1. 2025, č. j. KRNOOSP-858/2025 svrc, (dále jen „Prvostupňové rozhodnutí“), a věc byla vrácena Prvostupňovému orgánu k novému projednání a rozhodnutí. Prvostupňovým rozhodnutím bylo ve společném řízení rozhodnuto výrokem I. tak, že S. B. je vinna ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 8 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což jí byla uložena pokuta ve výši 4 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení spojené s projednáním přestupku ve výši 2 500 Kč, a výrokem II. bylo zastaveno řízení ve věci přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu vedené proti žalobci, neboť spáchání skutku, o němž bylo řízení vedeno, nebylo žalobci prokázáno.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Žalobce v žalobě nejprve shrnul průběh správního řízení. Mimo jiné uvedl, že proti Prvostupňovému rozhodnutí nepodal odvolání, když pro něj bylo pozitivní, přičemž ve vyjádření k odvolání S. B. namítal nepřipustnost jejího odvolání proti výroku II. Prvostupňového rozhodnutí. I výrok II. Prvostupňového rozhodnutí však byl k tíži žalobce k oprávněnému prostředku jiného (S. B.) zrušen. Přitom rozhodnutí dle § 86 odst. 1 písm. a) až c) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „přestupkový zákon“), má povahu rozhodnutí o hmotném právu a zasahuje se jím do hmotných práv obviněného, když je povahou rozhodnutím, které způsobuje vznik překážky věci pravomocně rozhoduté. Žalobce tedy namítal, že žalovaný Napadeným rozhodnutím nezákonně zrušil výrok II. Prvostupňového rozhodnutí, který v době vydání Napadeného rozhodnutí byl v právní moci, neboť proti němu již nebylo možné podat odvolání. Dle žalobce byl oprávněn k podání odvolání proti výroku II. Prvostupňového rozhodnutí pouze on sám, a ne kdokoli, kdo vystupuje ve společném řízení. Výrok I. a výrok II. Prvostupňového rozhodnutí jsou na sobě nezávislé, výrok I. obsahuje popis jednání S. B., které je zcela odlišné od jednání žalobce vymezeného ve výroku II., přičemž pro skutek vymezený výrokem II. S. B. nebyla procesně poškozenou (nebyl vydán výrok o vině žalobce, a tedy ani výrok o nároku na náhradu újmy). Jelikož se nejedná o totožné skutky, a navíc jde o zavinění z nedbalosti, je vyloučeno, aby žalobce a S. B. jednali společně, např. jako spolupachatelé. Dovodil-li tak z odvolání S. B. žalovaný, že směřuje i proti výroku II. Prvostupňového rozhodnutí, měl jej v tomto rozsahu vyhodnotit jako podané osobou neoprávněnou a jako nepřipustné jej zamítnout. Výklad § 96 odst. 1 přestupkového zákona provedený žalovaným považuje žalobce za formalistický – slovem „rozhodnutí“ je myšleno materiální pojetí; žalovaný opomněl navazující textaci „kterým byla vyslovena vina“, k čemuž výrokem II. Prvostupňového rozhodnutí nedošlo; a „plným Shodu s prvopisem potvrzuje

rozsahem“ se myslí navazující výroky související s uznáním viny, popř. další výroky dle dané věci. Žalobce vedl úvahy stran dopadů formalistického výkladu zákona a dále uvedl, že podstatou společného řízení není rozšíření práv účastníků řízení k podání odvolání. V rámci žaloby pak žalobce navrhl přiznat žalobě odkladný účinek.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě a replika žalobce

3. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Uvedl, že Napadeným rozhodnutím žalobce nemohl být nijak zkrácen na svých právech, když jím nebyla žalobci uložena žádná povinnost ani mu nebylo odňato žádné právo – k tomu případně může dojít až vydáním nového rozhodnutí. Dle žalovaného tedy není splněna podmínka žalobní legitimace. Dále žalovaný uvedl, že postupoval v souladu s § 82 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“), neboť oba výroky Prvostupňového rozhodnutí jsou na sobě vzájemně závislé, když se týkají jedné dopravní nehody, kterou je třeba posoudit komplexně. Odvoláním nenapadený výrok o zastavení řízení o přestupku žalobce tedy nemohl samostatně nabýt právní moci, neboť to povaha věci neumožňuje, když tento výrok tvoří nedílný celek s výrokem o vině druhého účastníka dopravní nehody, který odvolání podal. V opačném případě by mohlo dojít k situaci, kdy by odvolací orgán – přes chybné posouzení příčin dopravní nehody správním orgánem prvního stupně – již nemohl zrušit prvostupňové rozhodnutí jako celek, a obviněný, u kterého bylo řízení o přestupku v prvním stupni zastaveno, by pak již nikdy nemohl být spravedlivě potrestán, přestože by objektivně za přestupek s následkem dopravní nehody odpovídal, a přestože druhý účastník dopravní nehody by současně potrestán býti mohl. Vzhledem k těmto důsledkům má žalovaný za to, že jím provedený výklad dotčeného ustanovení, který žalobce kritizuje, je správný. K návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě žalovaný uvedl, že pro to nejsou splněny podmínky, neboť zde není vůbec újma, kterou by výkon Napadeného rozhodnutí nebo jiné jeho právní účinky mohly způsobit.
4. V replice k vyjádření žalovaného žalobce zopakoval, že rozhodnutí dle § 86 odst. 1 přestupkového zákona má povahu rozhodnutí, kterým se zasahuje do hmotných práv obviněného. Takovým rozhodnutím se z obviněného stává osoba, proti níž se již nevede řízení o přestupku, a je-li zrušeno – v projednávané věci dokonce pravomocný výrok – pak se znovu stává osobou obviněnou. S odkazem na judikaturu žalobce stran argumentace žalovaného o žalobní legitimaci uvedl, že podstatné je už to, zda se rozhodnutí negativně projevilo v právní sféře žalobce. Vyjadřuje-li se žalovaný ve vyjádření k žalobě ke vzájemné závislosti výroků v Prvostupňovém rozhodnutí, pak dle žalobce žalovaný opožděně doplňuje již vydané rozhodnutí o úvahy svázané s § 82 odst. 3 správního řádu, a žalobce s takovou úvahou nesouhlasí, přičemž odkázal na žalobní argumentaci. K argumentaci žalovaného stran důsledků výkladu, který zastává žalobce, pak žalobce uvedl, že je zmatečná, že žalovaný presumuje nezákonnost rozhodnutí prvostupňového správního orgánu a neuvádí, jak bude zajištěna náprava, rozhodne-li takto nezákonně (ovšem pozitivně pro účastníka řízení) sám odvolací správní orgán (a nastane tatáž situace).

IV. Posouzení věci krajským soudem

5. Krajský soud poté, co zjistil, že žaloba byla podána včas ve lhůtě dvou měsíců poté, kdy Napadené rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal Napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75

s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba je (co do hlavní části) důvodná. Při splnění podmínek stanovených v § 51 odst. 1 s. ř. s. krajský soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání.

6. Ze správních spisů krajský soud zjistil pro účely posouzení věci skutkový stav, jak je uveden v odst. 1 tohoto rozsudku, přičemž případná další dílčí zjištění jsou obsažena v odůvodnění níže. Mezi účastníky řízení není sporné, a ostatně to vyplývá i z Napadeného rozhodnutí, že o přestupcích žalobce a S. B. bylo vedeno společné řízení.

IV. a K částečnému zrušení Napadeného rozhodnutí (*výrok I. rozsudku*)

7. Podstatou projednáváné věci je posouzení, zda v případě, kdy je vedeno společné řízení o přestupcích více podezřelých a rozhodnutím prvostupňového správního orgánu je jeden z nich shledán vinným ze spáchání přestupku a je mu uložen správní trest a ve vztahu ke druhému je řízení o přestupku zastaveno, je ten obviněný, který byl uznán vinným, oprávněn podat odvolání proti výroku o zastavení řízení.
8. Podle § 88 odst. 2 přestupkového zákona se ve společném řízení projednají rovněž přestupky více podezřelých, jestliže spolu souvisejí, jejichž skutková podstata se týká porušení právních povinností vyskytujících se ve stejné oblasti veřejné správy a k jejich projednání je příslušný též správní orgán.
9. Podle § 86 odst. 1 písm. c) přestupkového zákona správní orgán usnesením zastaví řízení, jestliže spáchání skutku, o němž se vede řízení, nebylo obviněnému prokázáno.
10. Dle § 96 odst. 1 písm. a) přestupkového zákona se proti rozhodnutí o přestupku, kterým byla vyslovena vina, může odvolat obviněný v plném rozsahu.
11. O obligatorním zastavení řízení podle § 86 odst. 1 písm. c) přestupkového zákona správní orgán rozhoduje usnesením. Vzhledem k tomu, že důvodem k zastavení řízení je skutečnost, že spáchání skutku, o němž se vede řízení, nebylo obviněnému prokázáno, je zřejmé, že usnesení o zastavení řízení v takovém případě předchází alespoň částečné meritorní posouzení věci. Takové usnesení se tedy doručuje do vlastních rukou účastníka řízení (§ 72 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 3 správního řádu), který má možnost se proti němu odvolat (§ 76 odst. 5 správního řádu).
12. Rozhodnutím o přestupku, kterým byla vyslovena vina, je oproti tomu nutno rozumět jen meritorní rozhodnutí, v jehož výrokové části jsou obsaženy náležitosti stanovené v § 93 přestupkového zákona (mimo jiné vyslovení viny). Jak plyne z § 96 přestupkového zákona, odvolat v plném rozsahu proti takovému rozhodnutí se může pouze obviněný; ostatní účastníci řízení a případně jiné osoby či orgány se mohou odvolat jen v rozsahu svého procesního postavení.
13. Je zřejmé, že mezi uvedenými rozhodnutími je s ohledem na jejich specifika, mj. včetně oprávnění podat proti nim odvolání, nutno důsledně rozlišovat, a to i v případě, že jsou součástí jednoho správního rozhodnutí. Jsou-li totiž přestupky více podezřelých projednávány ve společném řízení podle § 88 odst. 2 přestupkového zákona, pak může nastat situace, že bude prokázáno spáchání pouze některého z projednáváných přestupků a bude něj uložen správní trest, a v případě dalšího přestupku bude řízení zastaveno. V každém z uvedených případů se vydává jiný typ rozhodnutí [v prvním „běžné“ rozhodnutí (§ 93 a násl. přestupkového zákona) a ve druhém usnesení], je tak na správním orgánu, aby s ohledem na konkrétní okolnosti projednáváné věci ve smyslu § 88 odst. 5 přestupkového zákona uvažil, zda v takovém případě přestupkové řízení rozdělí – resp. některý ze skutků vyloučí ze společného řízení a povede o něm samostatné řízení – a rozhodne samostatně,

Shodu s prvopisem potvrzuje

nebo v rámci výrokové části rozhodnutí o vině a správním trestu za některý přestupek současně rozhodne i o zastavení řízení ve vztahu k dalšímu přestupku. Zvolí-li postup posledně uvedený, pak to však nic nemění na tom, že jde o samostatná rozhodnutí, resp. zcela samostatné výroky; jednotlivá dílčí řízení společného řízení totiž neztrácejí samostatnou existenci. Zastavuje-li se v takovém případě u některých skutků řízení, není sice nutnost vydávat (samostatné) usnesení, když lze použít „vyšší“ formu rozhodnutí, nicméně to neznamená, že z výroku o zastavení řízení se stává rozhodnutí o přestupku, jímž byla vyslovena vina, a je nutné touto optikou jednotlivé výroky rozhodnutí rozlišovat.

14. Skutečnost, že je ve společném řízení projednáváno více přestupků více podezřelých, tedy nemá vliv ani na rozsah odvolacích práv jednotlivých účastníků řízení. Obviněný tak má sice právo podat odvolání proti rozhodnutí o přestupku, kterým byla vyslovena vina, v plném rozsahu, ale to neznamená, že může podat odvolání i do výroku o zastavení řízení o přestupku jiného podezřelého, který je s ním projednáván ve společném řízení, neboť tento výrok se netýká jeho viny a společné řízení na tom nemůže nic změnit. *„Okolnost, že správní orgán I. stupně vedl společně jak řízení ve věci přestupku žalobce, tak řízení ve věci údajného přestupku druhého účastníka dopravní nehody, nečiní z žalobce účastníka té části řízení, která se jej netýká, a to ani za situace, že ve věci správní orgán vydá jediné rozhodnutí obsahující výroky týkající se účastníků obou. To proto, že výrok ohledně druhého účastníka řízení žádným způsobem nemůže zasáhnout právní sféru účastníka prvního a naopak.“* (rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 5. 2013, č. j. 17 A 3/2012-38). Uvedené závěry jsou v souladu s ústavním pořádkem, jímž není dáno žádné ústavně zaručené základní právo na to, aby bylo vedeno proti jiné osobě přestupkové řízení (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 2. 7. 2019, sp. zn. III. ÚS 1393/19), a souladné jsou i s judikaturou Nejvyššího správního soudu, podle níž posouzení viny a případné uložení sankce v rámci správního trestání se odehrává výlučně ve vztahu státu a obviněného, přičemž třetí osoba (ať již je touto osobou jiný obviněný, poškozený nebo jiná osoba) nemá subjektivní právo domáhat se zahájení řízení o správním deliktu s jiným subjektem nebo požadovat uznání jeho viny (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2021, č. j. 6 As 108/2019-39).
15. Na tomto místě pak krajský soud pro úplnost dodává, že ani přezkum rozhodnutí prvostupňového správního orgánu odvolacím správním orgánem v plném rozsahu (§ 98 odst. 1 přestupkového zákona) nerozšiřuje okruh výroků přezkoumávaného rozhodnutí, které mohou účastníci řízení s ohledem na jejich procesní postavení napadat, ale znamená, že výroky, do nichž jsou účastníci řízení oprávněni podat odvolání, budou přezkoumávány v plném rozsahu (bez ohledu na podané námitky).
16. Právě výše nastíněná situace nastala v projednávané věci. Prvostupňové rozhodnutí obsahuje dva výroky – první o vině, správním trestu a nákladech řízení S. B. a druhý o zastavení řízení o přestupku vedeného proti žalobci. Výrok I. Prvostupňového rozhodnutí se týká výlučně S. B. a je „rozhodnutím o přestupku“ ve smyslu § 93 přestupkového zákona; výrok II. Prvostupňového rozhodnutí je materiálně, resp. co do faktických aspektů „usnesením“ ve smyslu § 86 odst. 1 písm. c) přestupkového zákona, byť vydaným ve „vyšší“ formě rozhodnutí. Vzhledem k tomu krajský soud zcela přisvědčuje žalobci, že výrokem II. Prvostupňového rozhodnutí nebyla vyslovena vina, protože v této části nejde o rozhodnutí, proti němuž by byla S. B. oprávněna podat podle § 96 odst. 1 písm. a) přestupkového zákona odvolání. Sousloví „v plném rozsahu“, které je obsaženo v citovaném ustanovení přestupkového zákona, je nutno vykládat tak, že zahrnuje celou výrokovou část rozhodnutí o přestupku, kterým byla S. B. uznána vinnou, tj. výroky učiněné podle

§ 93 přestupkového zákona, kam výrok o zastavení přestupkového řízení vedeného proti žalobci rozhodně nepatří.

17. K argumentaci v Napadeném rozhodnutí je tak nutno upřesnit, že byť se v § 96 odst. 1 přestupkového zákona výslovně neuvádí, že obviněný se může v plném rozsahu odvolat proti rozhodnutí o přestupku, kterým byla „vůči němu“ vyslovena vina, je z výkladu tohoto ustanovení a dalších souvislostí, jak jsou uvedeny výše, bez pochybností zřejmé, že tomu tak je.
18. Právní názor žalovaného, že oba výroky Prvostupňového rozhodnutí jsou na sobě vzájemně závislé, resp. že výrok o zastavení řízení o přestupku žalobce tvoří nedílný celek s výrokem o vině S. B., když se týkají jedné dopravní nehody, kterou je třeba posoudit komplexně, nemá oporu v právní úpravě ani judikatuře a jako takový je nutno jej s odůvodněním výše odmítnout. Krajský soud dodává, že zcela mylná je rovněž úvaha žalovaného obsažená v Napadeném rozhodnutí o tom, že rozhodnutí správního orgánu může nabýt právní moci pouze jako celek. Vždy záleží na konkrétních okolnostech a může se stát, že jednotlivé výroky rozhodnutí nabudou právní moci postupně; ostatně obecně to plyne ze samotného textu zákona (srov. § 82 odst. 3 správního řádu).
19. Závěrem této části rozsudku krajský soud i k argumentaci žalovaného konstatuje, že si je vědom judikatury, podle níž obecně platí, že rozhodnutí odvolacího správního orgánu, kterým je zrušeno rozhodnutí prvostupňového správního orgánu a věc je mu vrácena k novému projednání a rozhodnutí, není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. a tudíž je vyloučeno ze soudního přezkumu, nicméně je nutno zohlednit, že z tohoto pravidla judikatura dovodila, byť poměrně úzce vymezené, výjimky (srov. např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 4 As 31/2006-73 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2013, č. j. 4 As 72/2013-42). Krajský soud je toho názoru, že v projednávané věci je s hledem na její specifika namíste rovněž aplikovat výjimku z uvedeného obecného pravidla. Krajský soud se totiž neztotožňuje se žalovaným v tom, že Napadeným rozhodnutím nemohl být žalobce nijak zkrácen na svých právech. Napadené rozhodnutí v části, jíž došlo ke zrušení výroku II. Prvostupňového rozhodnutí a v tomto rozsahu k vrácení věci Prvostupňovému orgánu k novému projednání a rozhodnutí, totiž dle krajského soudu zasahuje do hmotněprávní sféry žalobce, neboť zrušený výrok je zcela samostatný, týká se pouze žalobce a byl tak pro něj konečným meritorním rozhodnutím, neboť oprávněn odvolat se proti němu byl jen a pouze samotný žalobce, a to neučinil. Tento závěr krajského soudu má oporu i v judikatuře, podle níž „[r]ozhodnutí v § 76 uvedená pod písm. a), b), c) a j) (zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích; dnes § 86 odst. 1 písm. a), b), c) přestupkového zákona – pozn. krajského soudu) dle názoru zdejšího soudu představují rozhodnutí ve věci samé[,] tj. rozhodnutí, kterými bylo rozhodnuto o věci samé. Jakkoli ve výrocích těchto rozhodnutí není zpravidla explicitně vyjádřeno, zda došlo ke spáchání přestupku, popř. kdo jej spáchal, za jakých okolností k němu došlo a jakou sankci je třeba pachateli přestupku za jeho protiprávní jednání uložit (neboť ve výroku se uvádí toliko, že řízení se zastavuje), je třeba je za meritorní rozhodnutí považovat. V těchto případech je jejich výrok (být implicitním) de facto výrokem o vině, přesněji řečeno výrokem, z něhož plyne, že se např. skutek vůbec nestal, nebo že jej nespáchal obviněný či vina obviněného nebyla v přestupkovém řízení shledána např. proto, že obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku, o němž se vedlo řízení, prokázáno. Z účelu a smyslu těchto důvodů zastavení řízení lze dovodit, že se jedná se o rozhodnutí ve věci samé. Lze tak usuzovat i z toho, že pouze tato rozhodnutí cit. pod písm. a), b), c) a j) se účastníkům oznamují a lze se proti nim odvolat. Z

uvedeného pak vyplývá, že těmito rozhodnutími se zasahuje do hmotných práv účastníků řízení a tato rozhodnutí představují překážku věci pravomocně rozhodnuté.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2011, č. j. 5 As 73/2010-71).

20. Výrok Prvostupňového rozhodnutí o zastavení přestupkového řízení vedeného vůči žalobci podle § 86 odst. 1 písm. c) přestupkového zákona tedy žalovaný nebyl na základě odvolání Sofie Benychové oprávněn věcně přezkoumávat, a učinil-li tak, vydal v části, již došlo ke zrušení výroku II. Prvostupňového rozhodnutí a v tomto rozsahu k vrácení věci k novému projednání a rozhodnutí Prvostupňovému orgánu nezákonné Napadené rozhodnutí. Krajský soud tedy pro nezákonnost Napadené rozhodnutí v dotčené části výrokem I. tohoto rozsudku zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s. ř. s. V dalším řízení je žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem krajského soudu vysloveným v tomto rozsudku, a tedy vyhodnotí-li si, že odvolání S. B. směřuje (i) proti výroku II. Prvostupňového rozhodnutí, pak bude vycházet z toho, že je v této části z výše uvedených důvodů nepřipustné (§ 92 odst. 1 správního řádu).

IV.b K částečnému odmítnutí žaloby (výrok II. rozsudku)

21. Podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh byl podán osobou k tomu zjevně neoprávněnou.
22. Podanou žalobou se žalobce výslovně domáhal zrušení Napadeného rozhodnutí v celém jeho rozsahu. Napadené rozhodnutí se však v části, již došlo ke zrušení výroku I. Prvostupňového rozhodnutí a vrácení k novému projednání a rozhodnutí Prvostupňovému orgánu, nijak nedotýká žalobcových veřejných subjektivních práv. Dotčenou částí Napadeného rozhodnutí totiž byl zrušen výrok o vině, správním trestu a nákladech řízení (pouze) S. B. Do dotčené části Napadeného rozhodnutí ostatně ani nesměruje konkrétní žalobní argumentace. Za této situace, jakož i ohledem na dříve uvedené závěry (zejm. o oddělitelnosti výroků Prvostupňového rozhodnutí), krajský soud dospěl k závěru, že žalobce nebyl, resp. nemohl být dotčenou částí Napadeného rozhodnutí zkrácen na svých právech, a schází mu v tomto rozsahu zjevně (přínejmenším) věcná legitimace. S ohledem na to krajský soud výrokem II. tohoto rozsudku

žalobu ve zbytku, tj. v části směřující proti Napadenému rozhodnutí v části, již došlo ke zrušení výroku I. Prvostupňového rozhodnutí a vrácení k novému projednání a rozhodnutí Prvostupňovému orgánu, jakožto podanou osobou k tomu zjevně neoprávněnou, odmítl podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

V. Náklady řízení a závěr

23. Výrok III. o náhradě nákladů řízení o části žaloby, která byla odmítnuta, má oporu v § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta. V této části právo na náhradu nákladů řízení podle míry úspěchu účastníkům nevzniká, neboť řízení bylo ukončeno procesním rozhodnutím (odmítnutím), a nelze tak o procesním (ne)úspěchu vůbec uvažovat.
24. Výrokem IV. pak krajský soud rozhodl o náhradě nákladů řízení (ve vztahu k výroku I. tohoto rozsudku) tak, že žalobce má vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení,

Shodu s prvopisem potvrzuje

které důvodně vynaložil, neboť byl v řízení v hlavní části úspěšný (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.). Důvodně vynaložené náklady řízení žalobce tvoří zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč a náklady právního zastoupení, tj. odměna zástupce (advokátky) za tři úkony právní služby ve výši 13 860 Kč (3 x 4 620 Kč), a to dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „AT“), za převzetí a přípravu zastoupení, návrh ve věci samé a písemné podání doručené soudu 23. 6. 2025, přičemž výše odměny za jeden úkon je stanovena dle § 9 odst. 5 ve spojení s § 7 bod 5. AT; dále paušální náhrada hotových výdajů ve výši 1 350 Kč (3 x 450 Kč) podle § 13 odst. 1, 4 AT; a jelikož byla zástupkyně žalobce (advokátka) plátcem DPH, je její odměna a náhrada hotových výdajů podle § 57 odst. 2 s. ř. s. navýšena o částku 3 194 Kč, která odpovídá této dani v sazbě 21 %. Celkovou částku ve výši 21 404 Kč je žalovaný povinen zaplatit žalobci k rukám jeho zástupkyně Mgr. Martiny Vévodové, advokátky podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „o. s. ř.“), ve spojení s § 64 s. ř. s. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí, uložil krajský soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

25. Závěrem krajský soud uvádí, že ohledem na to, že ve věci rozhodl meritorně, již v souladu se zásadou procesní ekonomie nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, který byl součástí podané žaloby.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 18. července 2025

JUDr. Daniel Spratek, Ph.D.
samosoudce